

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817010464
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3817010464.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti obžalovanému F. U. , nar. XX.XX.XXXX v W., trvale bytom F., O. č. XXX/X, pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 odsek 1, odsek 2 písm. b) Tr. zákona a iné, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30.11.2021 prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 09.12.2020, sp. zn. 1T/92/2017 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie obžalovaného F. U. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 09.12.2020, sp. zn. 1T/92/2017, bol obžalovaný F. U. uznaný vinným v bode 1) zo zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods.1, 2 písm. b) Trestného zákona číslo 300/2005 Z.z. v znení Zákona číslo 576/2009 Z.z., v bode 2) z prečinu nevyplatenia mzdy a odstupného podľa § 214 ods.1 Trestného zákona číslo 300/2005 Z.z. v znení Zákona číslo 59/2009 Z.z. a v bode 3) z prečinu porušovania práv k ochrannej známke, označeniu pôvodu výrobku a obchodnému menu podľa § 281 ods.1 Trestného zákona číslo 300/2005 Z.z. v znení Zákona číslo 59/2009 Z.z., ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

1) ako osoba konajúca za zamestnávateľa s obchodným menom Pavol Junás - JUNASI, IČO: 34 338 055, miesto podnikania: F., ulica O. 4, v úmysle zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, ako zamestnávateľ aj napriek tomu, že mal dostatok finančných prostriedkov ich zadržal a za zamestnancov neodviedol

- Sociálnej poisťovni, pobočka Prievidza splatné poistné na sociálne poistenie a príspevky na starobné dôchodkové sporenie, zrazené v zmysle Zákona číslo 461/2003 Z.z. za obdobia marec 2007 až september 2008, júl, august, október, december 2009 a január 2010, splatné jednotlivo od 30.04.2007 do 31.03.2010, spolu vo výške 1.801,97 eur,

splatné poistné na verejné zdravotné poistenie zrazené v zmysle Zákona číslo 580/2004 Z.z.

- spoločnosti Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., aj za spoločnosť Appolo zdravotná poisťovňa, a.s. za obdobia marec 2007 až september 2008, júl, august, október, december 2009, splatné jednotlivo od 30.04.2007 do 28.02.2010, spolu vo výške 528,95 eur,

- spoločnosti Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s. za obdobie január 2010, splatné dňa 31.03.2010 vo výške 12,12 eur,

- Daňovému úradu Trenčín, pobočka Prievidza splatné preddavky na dani zo závislej činnosti a funkčných požitkov, ktoré zrazil v zmysle Zákona číslo 595/2003 Z.z. za obdobia marec 2007 až september 2008, júl, august, október, december 2009, splatné jednotlivo mesačne od 30.04.2007 do 28.02.2010, spolu vo výške 820,89 eur,

čím tak celkovo zadržal a neodviedol splatnú daň, splatné poistné na sociálne poistenie, splatné poistné na verejné zdravotné poistenie a príspevky na starobné dôchodkové sporenie vo výške 3.163,93 eur,

2) ako zamestnávateľ s obchodným menom Pavol Junás - JUNASI, IČO: 34 338 055, miesto podnikania: F., ulica O. 4, napriek tomu, že mal dostatok peňazí, ktoré nevyhnutne nepotreboval na zabezpečenie svojej činnosti, nevyplatil v Prievidzi svojmu zamestnancovi C. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F., L.

XXX/X, mzdu, na ktorú mal nárok a to za obdobie jún roku 2009, splatná do 31.07.2009, čím mu nevyplatil v deň splatnosti miezd čiastku vo výške 148,47 eur, svojmu zamestnancovi F. U., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F., P. XXX/X, mzdu, na ktorú mal nárok a to za obdobie mesiacov marec až máj roku 2009, splatné od 30.04.2009 do 30.06.2009, čím mu nevyplatil v deň splatnosti miezd čiastku vo výške 617,06 eur, svojmu zamestnancovi U. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F., H. XXX/XX, mzdu za mesiace október a november 2008, splatné od 28.11.2008 do 31.12.2008, čím mu nevyplatil v deň splatnosti miezd čiastku vo výške 555,82 eur,

3) v dobe od 01.01.2008 do 21.05.2009 uviedol do obehu tovar, výrobky - čistiaca pasta označené názvami „inoolona univerzálna“ 100 ml, „inoolona nechtíková“ 100 ml, „inoolona dezinfekčná“ 100 ml, ktoré vyrobil ako živnostník s obchodným menom Pavol Junás - JUNASI, miesto podnikania: F., O. 4, IČO: 34 338 055 a ktoré neoprávnene označil označením zameniteľným s ochrannou známkou „Indulona“ zapísanou na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky Banská Bystrica v registri ochranných známok pod číslom 120346 pre prípravky dezinfekčné a na hygienu tela a to napriek tomu, že nemal právo užívať predmetnú ochrannú známku, ale toto právo patrilo spoločnosti Zentiva, a.s., IČO: 31 411 771, sídlo: Bratislava, Einsteinova 24, čím spôsobil spoločnosti Zentiva, a.s. spôsobil škodu vo výške 8.613 eur.

Za to bol odsúdený podľa § 277 ods.2 Trestného zákona, § 51 ods.1 Trestného zákona, § 41 ods.2 Trestného zákona, § 38 ods.2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona k úhrnnému trestu odňatia slobody s probačným dohľadom v trvaní 3 (tri) roky. Podľa § 49 ods.1 písm. a) Trestného zákona, § 51 ods.2 Trestného zákona mu bol výkon uloženého trestu podmienenečne odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 30 (tridsať) mesiacov. Podľa § 51 ods.4 písm. g) Trestného zákona súd obžalovanému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu. Podľa § 288 ods.1 Trestného poriadku bola poškodená spoločnosť Zentiva a.s. Bratislava, Einsteinova č. 24 a poškodení C. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., L. č. XXX/X, F. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., P. č. XXX/X, U. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. č. XXX s nárokom na náhradu škody odkázaní na civilný proces.

Citovaný rozsudok bol v zákonnej lehote napadnutý odvolaním obžalovaného proti výroku o vine aj treste, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. V dôvodoch odvolania obhajca obžalovaného poukázal na to, že obžalovaný sa necíti byť vinným zo žiadneho zo skutkov, z ktorých bol uznaný za vinného. So závermi súdu o vine obžalovaný nesúhlasí, dôkazmi nebol usvedčený zo spáchania trestnej činnosti. V súlade s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To/52/2019-1503 zo dňa 31.10.2019 sa mal prvostupňový súd zaoberať otázkou naplnenia najmä subjektívnej stránky trestného činu, ako aj naplnením obligatórneho znaku tohto trestného činu, ktorým je úmysel zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Prvostupňový súd doplnil dokazovanie doplnením k znaleckému posudku spoločnosti JHS, s.r.o. a výsluchom znalkyne Ing. W..

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku poukazuje aj na to, že v rokoch 2008 až 2009 obžalovaný realizoval stavbu „stavba Bojnice - prevádzka,“ pričom na túto stavbu použil prostriedky v roku 2008 vo výške 1 204 543 Sk, v roku 2009 sumu 1 167,49 eur (v odôvodnení rozsudku je chyba v písaní- 1.1693,76 eur) a v roku 2010 sumu 130 eur, pričom konštatoval, že táto stavba nebola súčasťou majetku v predmete podnikania. Z uvedeného považoval za preukázané, že obžalovaný úmyselne neodviedol splatnú daň poistné na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie a príspevok na dôchodkové poistenie a tieto vkladal do novej stavby, t.j. zveľaďoval si svoj majetok - ako súkromnej osoby. Z Doplňenia č. 1 k znaleckému posudku č. 161/201 1, k znaleckému posudku č. 171/2011 spoločnosti JHS, s.r.o., a to z odpovede na otázku č. 9 - na aké konkrétne účely použil obžalovaný splatnú daň, poistné na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie a príspevok na dôchodkové poistenie za obdobie od marca 2007 do januára 2010, ktoré zrazil a neodviedol ich určenému príjemcovi a či tieto prostriedky použil na svoju osobnú spotrebu alebo na podnikanie, vyplýva, že v peňažnom denníku v stĺpci „výdavky, ktoré nesmú ovplyvniť základ dane - osobná spotreba, dary, rezerva, ostatné“ s textom na doklade: osobná spotreba, dary, rezerva bol následne po splatnosti zaúčtovaný len jeden výdavkový doklad z 2.10.2009 na 13,28 eur. Znaleckým skúmaním nebolo zistené, že by si obžalovaný ponechával neodvedenú daň, poistné a príspevky na starobné sporenie pre osobnú potrebu, práve naopak, v posudku sa uvádza, že tieto prostriedky použil na pokrytie nákladov podnikateľskej činnosti. Poukázal tiež na to, že ako podnikateľ - fyzická osoba má právo vyberať si prostriedky získané z podnikateľskej činnosti na svoju osobnú spotrebu, ktorá mu slúži na uspokojovanie základných životných potrieb, lebo inak by ich nemal ako financovať.

Osobná spotreba obžalovaného v období, ktoré je predmetom obžaloby, nebola neprimeraná a obžalovaný sa vybratými prostriedkami určite neobohatil. Obhajca opakovane ako v záverečnej reči poukázal na skutočnosť, že tieto prostriedky ktoré boli obžalovaným použité jednotlivých obdobiach (za obdobie rokov 2007- február 2010) na osobnú spotrebu, nedosahovali ani výšku životného minima. Z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný na osobnú spotrebu použil len minimum prostriedkov, ktoré sa postupne znižovali úmerne problémom v jeho podnikaní. Pokiaľ ide o realizovanú stavbu v Bojniciach, táto mala jednoznačne slúžiť obžalovanému na výkon podnikateľskej činnosti, náklady na túto stavbu riadne účtoval. Zámerom bolo rozšírenie podnikateľskej činnosti, ušetrenie na nájomnom a na úpravách prenajatej budovy na účelom dodržania hygienických predpisov a predpisov BOZP. Prípravné konania k výstavbe a samotné stavebné práce začal obžalovaný realizovať koncom roka 2007, keď nemohol predpokladať, že sa v nasledujúcich rokoch dostane do platobnej neschopnosti. Obžalovaný podnikal ako fyzická osoba a nie prostredníctvom obchodnej spoločnosti, preto nie je možné rozlišovať medzi „majetkom v predmete podnikania“ a „súkromným majetkom,“ ako to urobil prvostupňový súd. Podnikateľ - fyzická osoba, teda SZČO má len jeden majetok, ktorého časť slúži na výkon podnikateľskej činnosti, časť na jeho osobné potreby, avšak za svoje záväzky zodpovedá celým svojím majetkom. Preto aj exekúcie vedené voči obžalovanému postihujú celý jeho majetok a z ich množstva nie je možné vyvodiť záver, že obžalovaný si finančné prostriedky z podnikania ponechával len na svoje osobné účely. V rámci výkonu záložného práva obžalovaný prišiel aj o stavbu v Bojniciach, ktorá ostala nedokončená a chátra. Jej výstavbou sa obžalovaný teda neobohatil. Ak by mal obžalovaný v úmysle obohacovať sa na úkor svojich veriteľov, podnikal by prostredníctvom obchodnej spoločnosti a nie ako samostatne zárobkovo činná osoba zodpovedajúca za svoje záväzky celým svojím majetkom. Okresný súd tiež uviedol, že podľa výpovedí svedkov spoločnosť riadne fungovala, dodávala tovar podľa objednávok a zo správ jednotlivých odberateľov jednoznačne vyplýva, že za tovar aj riadne zaplatili. Podľa názoru obhajoby zamestnanci nemohli posúdiť platobnú disciplínu odberateľov a z takejto platobnej disciplíny nie je ani možné bez ďalšieho vyvodiť schopnosť obžalovaného plniť svoje záväzky. Nedostatočná platobná disciplína odberateľov môže viesť k druhotnej platobnej neschopnosti podnikateľa (podnikateľ nemá včas alebo vôbec uhradené svoje pohľadávky), avšak pri prvotnej platobnej neschopnosti podnikateľa sú jeho pohľadávky nižšie ako jeho záväzky a teda ani v prípade včasnej úhrady svojich pohľadávok nie je podnikateľ schopný splácať svoje záväzky. Skutočnosť, že obžalovaný v období, ktoré bolo predmetom obžaloby už nemal dostatok prostriedkov na úhradu svojich záväzkov, však vyplýva okrem iného aj z výpovede svedkyne T. U., ktorá mu v tom čase viedla účtovníctvo, svedka P. D., ktorý bol zamestnancom obžalovaného, ale aj z výpovedí svedka W. a W., ktorí obžalovanému požičiavali peniaze. Zo znaleckého posudku spoločnosti JHS, s.r.o. je tiež zrejmé, že na bankovom účte mal obžalovaný záporné zostatky, ktoré však znalkyňa podľa názoru obžalovaného nesprávne vyhodnotila ako nulové zostatky. Skutočnosť, že proti obžalovanému bolo vedených viacero exekúcií podľa názoru prvostupňového súdu svedčia o tom, že obžalovaný si finančné prostriedky z podnikania ponechával len na svoje osobné účely a že ak by bolo tvrdenie obžalovaného pravdivé v tom, že nemal finančné prostriedky, nemohol by podnikateľskú činnosť vykonávať v takom dlhom období a musel by ju ukončiť. Súd tiež uvádza, že ak by obžalovaný prostriedky vložil do podnikania, museli by byť o tom nejaké doklady. Obžalovaný uvádza, že všetky prostriedky, ktoré vložil do podnikania, sú predmetom doložených účtovných dokladov jeho účtovníctva SZČO. Pokiaľ ide o výdavky na prípravné práce a samotnú výstavbu budovy v Bojniciach, je potrebné uviesť, že náklady na stavbu neovplyvňujú základ dane v čase ich vynaloženia, ale sú predmetom odpisov po dokončení a skolaudovaní stavby. Z verejne dostupného výpisu zo živnostenského registra je zrejmé, že obžalovaný podnikal ako živnostník od 12.6.1992 do 13.3.1993 a následne od 1.8.1995 do 28.2.2010. Je logické, že ako dlhoročný podnikateľ sa snažil svoju činnosť udržať čo najdlhšie a ukončil ju, až keď nemal inú možnosť. Je evidentné, že obžalovaný roky riadne podnikal, plnil si svoje záväzky aj voči štátu a verejnoprávnym inštitúciám, nemal záujem na ich úkor sa obohacovať a až v závere jeho podnikania sa dostal do finančných problémov, pre ktoré musel podnikateľskú činnosť ukončiť. Znalkyňa Ing. W. vo svojej výpovedi uviedla, že nemôže bez akýchkoľvek pochybností potvrdiť, že obžalovaný mal dostatok prostriedkov na odvedenie splatnej dane a poistného, vychádzala len z účtovníctva, ktoré mala k dispozícii a ktorého správnosť nebola predmetom znaleckého dokazovania. Chýbali jej inventarizačné zápisy z pokladne, z ktorých by bolo možné zistiť aktuálny stav hotovosti. Znalkyňa tiež uviedla, že jednoduché účtovníctvo ani neposkytuje reálne údaje o stave hotovosti. Svedkyňa T. U. uviedla, že účtovníctvo obžalovanému nevedla priebežne, ale spracúvala ho až dodatočne. Ak zistila, že jej pri spracovaní účtovníctva chýbala hotovosť v pokladni, pričom by sa dostala v stave hotovosti do záporných hodnôt, účtovala obžalovanému vklady do pokladne, ktoré však neboli reálne. Z takto vedeného účtovníctva nie je možné zistiť reálny stav hotovosti v pokladni v určitých dňoch. Vzhľadom k uvedenému nie je možné potvrdiť, že zistený stav

hotovosti u obžalovaného v zmysle znaleckého posudku spoločnosti JHS, s.r.o. č. 161/2011 zodpovedá reálnemu stavu. Podľa názoru obhajoby je možné obžalovanému vytknúť chyby vo vedení účtovníctva, ale nie je možné ho na základe takto vedeného účtovníctva uznať za vinného zo zločinu podľa § 277 ods. 1, 2, písm. b) Trestného zákona.

K skutku pod bodom 2) napadnutého rozsudku, t.j. k prečinu nevyplatenia mzdy a odstúpného podľa § 214 ods. 1 Tr. zákona prvostupňový súd konštatuje, že obžalovaný je jednoznačne usvedčený výpoveďami poškodených U. X., C. T., F. U., výpoveďami svedkov P. H. D., T. U., znalkyne G. P. W., ako aj listinnými dôkazmi. Ani v tomto prípade nebola obžalovanému F. U. trestná činnosť jednoznačne preukázaná. V súlade s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2To/52/2019-1503 zo dňa 31.10.2019 sa mal prvostupňový súd zaoberať otázkou či finančné prostriedky určené na mzdy obžalovaný nepotreboval nevyhnutne na zabezpečenie činnosti zamestnávateľa.

Z Doplnenia č. 1 k znaleckému posudku č. 161/2011, k znaleckému posudku č. 171/2011 spoločnosti JHS, s.r.o. a to z odpovede na otázku č. 11 - na aké konkrétne účely použil obžalovaný prostriedky určené na mzdy zamestnancov C. T. - jún 2009, F. U. - marec až máj 2009 a U. X. - október až november 2008, ak ich mal k dispozícii a nevyplatil ich zamestnancom, či tieto prostriedky použil do ďalšieho podnikania, vyplýva, že v peňažnom denníku v stĺpci „výdavky, ktoré nesmú ovplyvniť základ dane - osobná spotreba, dary, rezerva, ostatné“ neboli následne po splatnosti vyššie uvedených miezd zaúčtované žiadne výdavky s textom na doklade: osobná spotreba, dary, rezerva.

Z Doplnenia č. 1 k znaleckému posudku č. 161/2011, k znaleckému posudku č. 171/2011 spoločnosti JHS, s.r.o., a to z odpovede na otázku č. 7 - či bolo vyplatenie titulom „stavba Bojnica - prevádzka“ sumy 1 204 343,90 Sk a sumy 1 169,47 eur v roku 2009 a tiež výdavky „vrátenie pôžičky“ v sume 1 263 300,- Sk v roku 2008, v sume 3 276,- eur v roku 2009 a v sume 130,- eur v roku 2010 nevyhnutné na zabezpečenie činnosti obžalovaného ako zamestnávateľa nevyhnutné, vyplynuli, že „nevyhnutnosť použitia uvedených finančných prostriedkov nie je možné z predložených dokladov znalcom posúdiť.“ K opodstatnenosti stavby v Bojniciach sa obhajoba vyjadrila vyššie, v prípade neplnenia záväzkov by zas mohli obžalovanému hroziť spory, exekúcie, výkon záložného práva (k čomu nakoniec aj došlo).

Je evidentné, že obžalovaný použil vyššie uvedené prostriedky pre svoju podnikateľskú činnosť. Pokiaľ nie je možné nevyhnutnosť vynaložených výdavkov posúdiť, tak v súlade so zásadou in dubio pro reo je potrebné vyhodnotiť ich ako nevyhnutné.

Súd svoje rozhodnutie vo veci skutku pod bodom 2) napadnutého rozsudku, t.j. k prečinu nevyplatenia mzdy a odstúpného podľa § 214 ods. 1 Tr. zákona odôvodňuje obdobne ako rozhodnutie vo veci skutku pod bodom 1) napadnutého rozsudku, t.j. poukazuje na realizáciu stavby v Bojniciach, zveľaďovanie súkromného majetku obžalovaného, riadne fungovanie podniku obžalovaného, chýbajúce doklady svedčiace o použití prostriedkov na podnikateľskú činnosť. K týmto záverom súdu sa obžalovaný vyjadril už vyššie.

Obžalovaný sa snažil svojim zamestnancom vždy vyplatiť mzdy načas aj napriek jeho vlastným existenčným problémom. Svedok D., ale aj poškodení F. T. a P. U. uznali, že do konca roka roku 2008 mali všetky mzdy riadne vyplatené a až od roku 2009 začali registrovať finančné problémy obžalovaného. V priebehu roku 2008 nevyplatil mzdu len J. X., ktorý nechodil do práce a s obžalovaným nekomunikoval. Okrem toho, obžalovaný zotráva na tom, že F. T. vyplatil v celom rozsahu, vo vzťahu k P. U., obžalovaný uznal, že mu nevyplatil mzdu za marec až máj 2009, avšak pre nedostatok prostriedkov. U. X. mzdu nezaplatil, pretože menovaný žiadnu prácu ani nevykonával. Obžalovaný za čas trvania jeho pracovného pomeru J. X. nemal za preukázaný jednak výkon práce, jednak prípadné prekážky v práci na strane zamestnanca. X. pracoval ako obchodný zástupca, teda miesto výkonu jeho práce nebolo v mieste prevádzky zamestnávateľa. Svojmu zamestnávateľovi však nepreukázal, že by pre neho skutočne vykonával prácu, nepredložil mu žiadne pracovné výkazy, zoznam oslovených potencionálnych zákazníkov, ani sa s ním nekontaktoval. Rovnako nepreukázal ani žiadnu prekážku v práci na svojej strane. Svedok P. D. potvrdil, že „na konci“ nemohol obžalovaný U. X. zohnať. Nakoľko obžalovaný nemal zo strany U. X. preukázaný výkon práce, ani prekážku v práci, resp. iný dôvod, pre ktorý by mu mal vyplatiť mzdu, náhradu mzdy alebo iné plnenie z pracovného pomeru, tak mu žiadne plnenie ani nevyplatil. Obžalovaný je toho názoru, že U. X. podľa Zákonníka práce nárok na mzdu, ani na náhradu mzdy nevznikol. Ak by aj vznikol, tak zo strany obžalovaného by sa vo vzťahu k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu podľa § 214 ods. 1 Tr. zákona jednalo o relevantný právny omyl. Obžalovaný popiera, že by on ako zamestnávateľ, resp. jeho účtovníčka, urobili U. X. výplatné pásky za mesiace október a november 2008. Výplatné pásky založené vo vyšetrovacom spise obžalovaný nevyhotovil a spochybnil ich už v prípravnom konaní. Znalecký posudok spoločnosti JHS, s.r.o. č. 171/2011 je založený na nesprávne vedenom účtovníctve, tak ako to vyplýva z výpovede svedkyne T. U.. Nedostatok

prostriedkov je potvrdený aj výpoveďami svedka P. D., W., W. a ďalšími dôkazmi tak, ako je uvedené vyššie, pri odôvodnení odvolania ku skutku pod bodom 1 napadnutého rozsudku.

Obžalovaný sa nedopustil ani prečinu podľa § 281 ods. 1 Tr. zákona pod bodom 3) rozsudku, ktorého objektívnou stránkou je uvedenie tovaru do obehu alebo poskytnutie služby neoprávnené označených označením zhodným alebo zameniteľnými s ochrannou známkou, ku ktorej právo používať ju patrí inému. Podľa názoru obžalovaného ním používané označenie „inoolona“ nie je zameniteľné s ochrannou známkou registrovanou pod č. 120346, ktorá je ochrannou známkou „slovnou,“ bez grafického vyobrazenia. Obsahuje len slovo „Indulona“ bez akýchkoľvek prívlastkov. Z tohto dôvodu nie je možné posudzovať zameniteľnosť označenia obžalovaného a ochrannej známky aj z hľadiska grafickej úpravy, farebného vyhotovenia a dizajnu tak, ako to urobil znalec Ing. D.. Obžalovaný má za to, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní došlo k zadaniu irelevantných otázok znalcovi, nakoľko podľa jeho názoru sa mal znalec vyjadriť len k otázke, či mohlo dôjsť k zámene označenia výrobku obžalovaného „inoolona“ s registrovanou ochrannou známkou „Indulona.“ Znalecký posudok, ako aj rozsah otázok, obžalovaný namietal už v prípravnom konaní. Výrazy „inoolona“ a „indulona“ nie sú zameniteľné ani foneticky, tieto trojslabičné výrazy majú úplne odlišnú druhú slabiku. Obžalovaný svoje výrobky nedistribuoval v anglofónnych krajinách, preto nie je správne posudzovať prípadnú zameniteľnosť pri anglickej výslovnosti. Znalec G. D. sa pri svojom výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 11.3.2020 vyjadril, že za účelom získania podkladov pre znalecký posudok sa kontaktoval s poškodeným, resp. jeho právnym zástupcom. Znalecký posudok je teda vyhotovený v rozpore s § 145 Trestného poriadku a obžalovaný ho považuje za nezákonný dôkaz, na ktorý nemožno prihliadať. Obžalovaný vzhľadom k svojim výhradám k znaleckému posudku Ing. D. č. 1/2010 žiadal vykonať kontrolné znalecké dokazovanie, avšak prvostupňový súd mu nevyhovelo a kontrolné znalecké dokazovanie nenariadil. Obžalovaný tiež navrhol, aby súd ako dôkaz zabezpečil vyjadrenie spoločnosti Zentiva, a.s., aké grafické stvárnenie výrobkov radu „indulona,“ najmä „indulona univerzálna,“ „indulona nechťíková“ a „indulona dezinfekčná,“ používala v období od 1.1.2008 do 21.5.2009 a v akom období táto spoločnosť predávala svoje výrobky v grafickom stvárnení vyobrazenom v znaleckom posudku Ing. P. D. č. 1/2010, str. 9 posudku, tab. č. 1, ale ani tomuto návrhu prvostupňový súd nevyhovelo. Podľa názoru obžalovaného tak bolo porušené zásadným spôsobom jeho právo na obhajobu. V období, keď obžalovaný predával svoje výrobky „inoolona,“ spoločnosť Zentiva, a.s. už niekoľko rokov používala pre svoje výrobky inú grafiku. Ochranné krémy s označením „inoolona“ obžalovaný dodával do spoločnosti HBP, a.s. pričom tieto výrobky boli dodané v bielej tube s čiernym popisom. Odberateľ si bol vedomý, že nekupuje výrobky Indulona od spoločnosti Zentiva, a.s., ale originálne výrobky obžalovaného. Do formulára elektronickej burzy používanej HBP, a.s. sa zadávalo, že výrobok obžalovaného je náhrada za INDULONU - pracovný ochranný krém Inoolona nechťíková 100 ml, aby nedošlo k zámene s výrobkami iných výrobcov. Obžalovaný neuvádzal svoje ochranné krémy „inoolona“ do obehu, ale dodával ich úzkemu okruhu zákazníkov a to firmám, ktoré ich poskytovali svojim zamestnancom. Nešlo teda o spotrebiteľov - fyzické osoby. Každý zákazník bol vopred upovedomený, že sa nejedná o výrobky radu Indulona, ale vlastný výrobok obžalovaného, o čom svedčí napr. aj výpoveď P. D., pošk. X., alebo listinný dôkaz z firmy HBP, a.s., ktorá kupovala výrobky prostredníctvom elektronickej burzy. Všetky svoje ochranné krémy „inoolona“ obžalovaný predával v bielej tube s bielou etiketou a čiernym textom, okrem 18 kusov dodaných firme HERMÉS VI spol. s r.o. za kúpnu cenu 405,80 Sk bez DPH (viď dôkaz - priložená faktúra č. 1532008), ktoré boli vo farebnom vyhotovení. Farebnými etiketami bolo označených celkovo niekoľko stoviek výrobkov, na základe požiadaviek odberateľov, aby sa vedeli zorientovať v kvalite, funkčnosti a účinkoch výrobku, tieto však v konečnom dôsledku neboli skutočne predané. Obžalovaný reálne poskytol farebne označené výrobky niekoľkým potencionálnym zákazníkom bezplatne ako vzorky, a to v počte cca 50 kusov. Vyčíslená škoda v znaleckom posudku je iluzórna, znalec vychádzal len z predpokladaných údajov o nákladoch a zisku, čo sám na hlavnom pojednávaní potvrdil. Nie je preto možné v skutkovej vete uviesť, že obžalovaný spôsobil spoločnosti Zentiva, a.s. škodu v sume 8 613,- eur. Okrem toho, veľkoodberatelia nenakupovali výrobky od obžalovaného v omyle, že ide o výrobky radu „Indulona,“ vedeli, že kupujú originálne výrobky obžalovaného. Za účelom potvrdenia alebo vyvrátenia údajnej škody spôsobenej spoločnosti Zentiva, obžalovaný navrhol vyžiadať vývoj zisku tejto spoločnosti v období, kedy predával svoje výrobky „inoolona,“ avšak jeho návrh súd zamietol.

Trestné právo je potrebné chápať v zmysle zásady ultima ratio a nie je správna snaha prostredníctvom trestnej represie dosahovať zmeny právnych vzťahov tam, kde sú v prvom rade namieste prostriedky iných právnych odvetví. Podľa názoru obhajoby by malo byť prípadné porušovanie práv k ochrannej známke riešené prioritne v súkromnoprávnej sfére, čo spoločnosť Zentiva, a.s. aj urobila a svoje práva si uplatnila v civilnom konaní na Okresnom súde v Banskej Bystrici, č.k. 16CbPv/1/2009.

Pokiaľ ide o výpoveď pošk. U., ktorý uviedol, že od svedka Mgr. D. mal informáciu, že poškodený obdržal od spoločnosti Zentiva, a.s. dva listy, aby upustil od distribúcie svojich výrobkov inoolona, tak obžalovaný zdôrazňuje, že už pred súdom prvého stupňa upozornil na rozpor s výpoveďou svedka P. D., podľa ktorého bol obžalovanému doručený od Zentivy, a.s. jeden list. Súd sa týmto rozporom vôbec nezaoberal. Obžalovaný od Zentivy, a.s. nedostal dva listy a pošk. U. teda ani nemohol mať podľa jeho názoru takúto informáciu od svedka P. D..

Okrem toho, prvostupňový súd opätovne nesprávne aplikoval priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona. Ak podľa záveru súdu obžalovaný spáchal viac trestných činov, táto skutočnosť sa premietla do povinnej citácie § 41 ods. 2 Tr. zákona a nie je možné tú istú okolnosť pričítať v neprospech obžalovaného dvakrát.

Na základe uvedeného má obhajoba za to, že spáchanie trestnej činnosti nebolo obžalovanému F. U. bez akýchkoľvek pochyb preukázané a preto obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd v súlade s ust. § 321, ods. 1, písm. a), b), d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok v časti výroku o vine, ako aj výroku o treste a výrokov, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad, aby v zmysle ust. § 322, ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol, a aby ho spod obžaloby v zmysle § 285 písm. a), b) Trestného poriadku oslobodil a to v celom rozsahu, vo vzťahu ku všetkým skutkom obžaloby.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu, zástupkyňa krajskej prokurátorky uviedla, že rozsudok okresného súdu považuje za správny a zákonný a navrhla odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajca obžalovaného uviedol, že sa pridrižava písomného odôvodnenia odvolania a s poukazom na tam uvedenú argumentáciu navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a obžalovaného oslobodiť spod obžaloby. Obžalovaný s poukazom na dôvody odvolania uviedol, že súhlasí s návrhom obhajcu.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd preskúmal z podnetu podaného odvolania napadnutý rozsudok v intenciách § 317 Tr. por., pričom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné. Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové, ale i právne závery, pričom pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 <aspi://module='ASPI'&link='301/2005%20Z.z.%25232'&ucin-k-dni='30.12.9999'> Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj podrobne a vecne správne v napadnutom rozsudku odôvodnil. Je zrejmé, že obžalovaný v odvolaní namieta skutkové zistenia a z nich vyvedené právne závery súdu prvého stupňa o naplnení znakov skutkových podstát žalovaných trestných činov, pričom obsiahle odvolacie námietky obžalovaného sú v podstate opakovaním jeho obhajobnej argumentácie uvádzanej už pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa tento v rámci svojho odôvodnenia riadne vysporiadal. Je potrebné uviesť, že skutočnosť, že sa obžalovaný nestotožňuje so skutkovými, či právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama o sebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa. Naopak je potrebné poukázať na to, že okresný súd vo svojom rozhodnutí a po predchádzajúcom vrátení veci odvolacím súdom na nové prejednanie a doplnenom dokazovaní podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaných skutkov, precíznym spôsobom vyhodnotil i prípravné konanie, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby a jeho správne skutkové a právne závery vo vzťahu k uznanej vine za skutky pod bodmi 1/ až 3/ majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní, vrátane záveru o naplnení subjektívnej, ako aj objektívnej stránky zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona číslo 300/2005 Z.z. v znení Zákona číslo 576/2009 Z.z. u skutku pod bodom 1/, prečinu nevyplatenia mzdy a odstúpného podľa § 214 ods. 1 Trestného zákona číslo 300/2005 Z.z. v znení Zákona číslo 59/2009 Z.z. u skutku pod bodom 2/ a prečinu porušovania práv k ochrannej známke, označeniu pôvodu výrobku a obchodnému menu

podľa § 281 ods.1 Trestného zákona číslo 300/2005 Z.z. v znení Zákona číslo 59/2009 Z.z. u skutku pod bodom 3/. Súčasne tiež uviedol, prečo odmietol návrhy na doplnenie dokazovania a považoval ich za nadbytočné pre rozhodnutie. Aj podľa názoru krajského súdu je obžalovaný je usvedčovaný dôkazmi tak, ako na ne podrobne poukazuje súd prvého stupňa, ktorými bola tiež vyvrátená obrana obžalovaného. Krajský súd vo vzťahu k skutku pod bodom 1/ na podporu záverov okresného súdu o naplnení znakov zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods.1, 2 písm. b) Trestného zákona číslo 300/2005 Z.z. v znení Zákona číslo 576/2009 Z.z. uvádza, že zadržaním a neodvedením určenému príjemcovi splatnej dane, poistného na sociálne zabezpečenie, verejné zdravotné poistenie alebo príspevku na starobné dôchodkové poistenie sa rozumie také úmyselné nakladanie s uvedenými finančnými prostriedkami, ktoré povinná osoba, vymedzená jednotlivými zákonmi upravujúcimi dane, poistenie a lebo príspevok, neadresuje a nepoukáže oprávnenému subjektu vymedzenému týmito zákonmi, ale tieto finančné prostriedky použije na iný ako takto uvedený účel, napr. na pokrytie iných svojich podnikateľských finančných povinností, alebo činností. Ak teda obžalovaný v rozhodnom období neodviedol splatnú daň, poistné na sociálne poistenie, verejné zdravotné poistenie a príspevok na dôchodkové poistenie, ktoré zrazil, ale ako bolo zistené pomerne značnú sumu vkladal do novej stavby v Bojniciach, hoc by išlo o rozšírenie prevádzky, ako sám tvrdil, možno nepochybne skonštatovať, že dostatok finančných prostriedkov mal, no použil ich na iný účel. Nešlo teda ani o financie potrebné na nevyhnutné zabezpečenie činnosti existujúcej prevádzky, nakoľko ako už konštatoval okresný súd, z výpovedí svedkov vyplynulo, že spoločnosť vyrábala a dodávala iným spoločnostiam tovar a z výpovede znalkyne jednoznačne vyplýva, že obžalovaný mal dostatok finančných prostriedkov na vyplatenie miezd zamestnancom, čo tiež súvisí i so skutkom a právnou kvalifikáciou pod bodom 2/ rozsudku. Napokon vo vzťahu k odvolacím námietka obžalovaného je potrebné uviesť, že pokiaľ sa spoločnosť dostane do situácie, že ako dlžník nemá dostatok finančných prostriedkov na uhradenie všetkých svojich splatných záväzkov, je povinná všetkých svojich veriteľov a to zamestnancov, daňový úrad, sociálnu poisťovňu, zdravotnú poisťovňu, prípadných obchodných partnerov a iných uspokojovať pomerne a rovnomerne. Ak nie je schopná uhrádzať tak prevádzkové náklady, odvody povinných platieb ako aj mzdy svojich zamestnancov, musí prispôbiť hospodárenie podniku tak, aby mohla plniť všetky svoje povinnosti, prípadne podnikanie ukončiť. Napokon pokiaľ ide o odvolacie námietky vo vzťahu k skutku a uznanej vine pod bodom 3/ napadnutého rozsudku, ani tu krajský súd nezistil žiadne pochybenie a aj tu sa stotožnil so závermi okresného súdu, ktorý správne vyhodnotil vykonané dôkazy a naopak obranu obžalovaného považoval za vyvrátenú. Krajský súd len na okraj uvádza, že nemožno súhlasiť s tvrdením, že znalecký posudok vypracovaný znalcom Ing. D. je nezákonným a nemožno naň prihliadať len s poukazom na to, že sa kontaktoval s poškodeným. Je zrejmé, že sa tak stalo práve za účelom získania podkladov na vypracovanie posudku.

Krajský súd opätovne uvádza, že sa stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi okresného súdu, preto s podrobným odôvodnením v uvedených smeroch odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, pričom argumenty obžalovaného uvádzané v dôvodoch odvolania nie sú takého charakteru, že by odôvodňovali zmenu vo výroku o vine rozsudku.

Napokon pri potrestaní obžalovaného okresný súd správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady dôležité z hľadiska ukladania trestu, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy. Sú obžalovanému priznal poľahčujúcu okolnosť v tom, že pred spáchaním trestnej činnosti viedol riadny život a zistil priťažujúcu okolnosť, že spáchal viac trestných činov. Po zhodnotení vyššie uvedeného aj odvolací súd dospel k záveru, že obžalovanému uložený úhrnný trest odňatia slobody podľa § 277 ods. 2 Trestného zákona, § 51 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 36 písm. j) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona v trvaní 3 (tri) roky, ktorého výkon mu bol podľa § 49 ods.1 písm. a) Trestného zákona, § 51 ods.2 Trestného zákona podmienenečne odložený na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 30 (tridsať) mesiacov a súčasným uložením povinnosti podľa § 51 ods. 4 písm. g) Trestného zákona podrobiť sa v súčasnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu, je zákonným, nie neprimeraným a bude ním splnený účel trestu. Zistenie priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. h) Tr. zákona aj za situácie, že bolo pri ukladaní trestu použité ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zákona, keďže obžalovaný spáchal jeden zločin a dva prečiny troma skutkami, je správne, v súlade so zákonom a nejde o dvojité pričítanie tej istej okolnosti v neprospech obžalovaného. Ani v tomto smere nebolo odvolanie obžalovaného dôvodné.

Napokon ani vo výroku o náhrade škody, ktorým boli poškodení podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku s nárokom na náhradu škody odkázaní na civilný proces, krajský súd nezistil pochybenie, tento považuje za správny a okresným súdom dostatočne odôvodnený.

Z týchto dôvodov odvolanie obžalovaného F. U. odvolací súd nepovažoval za dôvodné a preto ho podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (3:0).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.